

חיפה

שרות רפואי

ד"ר וירה שבשביץ, רופאת שיניים מסין ותושבת מעברת אחוזה, על הר הכרמל, הרגישה ברע. מחלת-הלב הישנה שלה תקפה אותה שוב.

ההתקפה באה בשעה לא טובה: שעת הצהריים. אחות קופת-חולים, הנמצאת שלוש שעות ליום במעברה, כבר סיימה את תורנותה, וירה לחיפה. וירה (50) קראה לשכניה. הם מיהרו להזעיק רופא.

ברוך קירשנר, מנהל המעברה, המבקר את 700 התושבים שלוש פעמים בשבוע, נעדר אף הוא. השכנים הזעיקו את המנקה, פתחו את המשרד, ניגשו לטלפן. המכשיר היה מקולקל.

השכנים רצו אל תחנת המיכרקה במעלה ההר, התקשרו עם מרפאת קופת-חולים בשכר נח אחוזה. אך הרופא היה אותה שעה בהפסקת צהריים. הם התקשרו עם המשטרה, נענו כי זהו עניינו של מגידור אדום. במגדור דור אדום, הסביר התורן כי עליהם תחילה להשיג אישור מרופא על דחיפות המקרה, לפני שיוכל לשלוח אמבולנס.

מיואשים, חזרו השכנים לצריפונה של וירה שבשביץ. היא כבר נפחה את נשמתה. המשטרה הגיעה כעבור דקות, העבירה את הגופה לחדר המתים של בית-החולים הממשלתי.

תחבורה
דברים ברורים

הגדרת מצב התחבורה הציבורית בירושלים, מפי נהג המקשר: "ישנם יותר מדי סרדינים, לעומת קופסות-האריזה שלרשר" תנו."

חושיסטאן
אבא ומהר

שלושה אנשים ניהלו לפני שנה את המרד הגדול נגד אבא חושי, כמעט הפילוהו ערב הבחירות. חושי לא שכח אותם. תחילה הוכרע שלום מכר, קיבל פיצויים והתפטר. שלום טיאנו, לוחם מוצק, נשבר וחלה. הכל היה מוכן לפעולה נגד מ"ס 3: טומס ויגד, משרטט טכני בעירייה.

לפני חודשיים הופיע פתאום שמו של ויגד בחדשות: הוא הואשם בקבלת שוחד. טען בעל בית-הציקה אליעזר פולק, בחשפו טור שנייזהב: שילמתי לוויגד 40 ל"י במי זומן 20 ל"י בציקה, תמורת סידור רישון עירוני. טען לעומתו ויגד, במבט קודר מ-ענינו השחורות: "עלילה שפלה!"

חושי לוחם בשחיתות. אבא חושי הוא אדם רב-צדדי. בפרשת שטטנר הוכיחו נאמניו כי אין הם נחפזים לפטר פקידים הנאשמים בשחיתות. בפרשת ויגד הוכיח את ההיפך: הפעולה היתה מהירה ונמרצת, כאילו כל המנגנון האכיר של חושיסטאן רק חיכה לרגע זה.

ויגד נשלח לבית-הסוהר, אך שופטת-השלום החנינית לובה פורטונה סירבה לעצור ליותר מיומיים. החמירה יותר שופטת-השלום הראשית הנוקשה, מרים שטרקמן, גיסתו של גיסו של אבא חושי: היא שלחה את ויגד לבית-הסוהר לעשרה ימים.

בינתיים לא יכול היה חושי לסבול כי אדם הנאשם בשחיתות יעבוד בעירייה הנקיה מכל רבב. הוא כינס ישיבה סודית של מועצת העירייה, סגר את הדלת בפני עתונאים וסקרנים. המתרחש מאחורי הדלתות הצדיק צניעות זו.

התיק לא הגיע. דרש חושי: לפטר את ויגד מיד, בלי פיצויים, ובלי לשלם לו את מחצית המשכורת עד לבירור משפטי, כנהוג בכל המוסדות הציבוריים (וגם לגבי נאשמי שטטנר). הוא הסתמך על ידיעות סודיות שהוגבו לו, כביכול, בדרכים עקלקלות ומוזרות.

שותפיו בקואליציה הקדושה, אנשי מ"מ ואחזות-העבודה, הצדיקו אותו. נציג מ"מ רק דרש שלא יפגע פקיד אחר, המשתתף במקרה למפ"ם.

בכל זאת לא היה הדבר קל. חושי נוכח לדעת שעוד יש צורך בשיכנוע נוסף, גם בין חבריו שלו, דחה את ההישיבה לשבוע. לא היתה לו סבלנות עד להתחלת בית-המשפט, שטרם קיבל אפילו את התיק.

העולם היה מגיש לקוראיו כתבה אקסקלוזיבית בגשת את ה

- מאת חליל תותח -

אותי אב היו לי דולרים. כל זה תוך כדי נסיעה ברכבת.

מסגד בתחנה

ב רכבת, ניגש אלי אחד מתלמידי התיקים. הוא סיפר לי כי המלחמה אילצה את משפחתו לנטוש את ביתה, את עסקיה ואת הפרדס שלה בפלסטין. עתה, יש בו הוריו בביירות, אח אחד בירדן ואילו הוא ואחיו הבכור שוטטו כדרכי העולם.

היתה לו עבודה מעניינת ביותר — מכירת גרונאות. שדה פעולתו השתרע על פני המזרח התיכון כולו, כלל גם את קניה, חבש ולוב. משך השנים, הפך למומחה בתמרון כספים ובעקבות מכשולים שחוקי היקוק של כל ארץ הטילו בדרכו. כמו כן, נשאר חלק ניכר מרחצויו בכיסיהם של הפקידים האחרים — כדרך המזרח בודש.

הנסיעה החדגונית דרך מישורי החול הרימורים עברה במהירות, תוך כדי שיחה מעניינת עם שכני. וכעבור זמן קצר נעצרה הרכבת בקנטרה, על גדת תעלת סואץ. שיב רעש, המולת קרובים וידידים. מצחי נעלים ורוכלים לעשרותיהם נדחקו בין הנוסעים על רציפי הבטון. ככל ארץ אחת המכבדת את עצמה במזרח התיכון, מוצפת גם מצרים בקוקה-קולה. "קאקו" לה, הוי אתם הצמאים!" קראו חצי תריסר זאטוטים.

בתחנה עמד מסגר. המוסלמים שחפצו בכך נכנסו, כרעו ברך והתפללו, כשפניהם מופנות למכה. איזה עם אחר היה חולם לצרף בית תפילה למקום כזה?

חליל תותח הינו ערבי צרי, יליד הארץ. עד 14 היה מנהלו של הקולג' אמריקאי ברמאללה, או עובד כדי לייסד את "המנהל הערבי-אמריקאי" בנצ'ורק. הנחשב כיום לאחד הבמות החשובות ביוזמתעמולה ערבית בעק

שוד בקהיר

עיר ברנו את תעלת סואץ. משני צדי פס המים הרועים השתרעו מחנות צבאיים. פה ושם, אפשר היה להבחין בכמה חיילים אנגליים שנשארו עדיין באזור, וניצ'לו את ההזדמנות להתרחץ בתעלה ולהיצי'לות בשמש היוקדת. הקצינים המצריים, שי ישבו לידי, לא הוציאו הגה למראה האנגלים. במהרה, השתנה הנוף, שדות ירוקים השי' תרעו מסביב. הכבישים המו מתנועת מכר'ניות, חמורים, גמלים ובני אדם. ניכר היה כי הגענו אל לב העמק הפורה ביותר בי'עולם. עברנו ליד כמה כפרים; אני רק מקוה שהחיים בכפרים פחות עלובים מא'שר נראו לי מחלון הרכבת.

הגענו לקהיר בשעה ארבע אחר-צהריים. ידידי מזכיר האוניברסיטה האמריקאית של קהיר, חיכה לי בתחנה. סבל נטל את מזו'דו, רץ אל אחת המוניות. סבל שני פי'תח לפני את דלת המונית, אך לא רצה להסתפק בשילינג שנתתי לו. הוא סירב בי'תוקף לסגור את הדלת, עד שלא הוספתי לו שילינג שני כבקשתי. זהו ממש שוד. אני מתאר לעצמי כיצד הוא משפיע על חיירי רגיל!

תחילה חשבתי לחבוש טרבוש, כי חששתי שהופעת האירופית תגרום לי אינעימ'יות. אולם נרגעתי עד מהרה, למראה מאות אירופאים שטיילו בבטחון גמור ברחובות. דברים רבים קרו במצרים מאז אותו יום ביולי 1952, כאשר גירש הצבא את המלך פארוק. המשטר החדש סבור כי דרוש יותר מאשר סתם טיאטוא של השחיתות, חותר לקראת תחיה לאומית בכל השטחים.

יותר מדי ילדים. זוהי אחת הבעיות החמורות ביותר של מצרים, אשר 22 מיליון תושביה חיים על פחות מארבעה אחוז משטח המדינה בלבד עם הילודה המוגברת, משתוללות בעמק היאור מחלות רבות, הפוגעות בעיקר בילדים, אשה זו ממתינה עם שני ילדיה בפתח מרפאה ציבורי